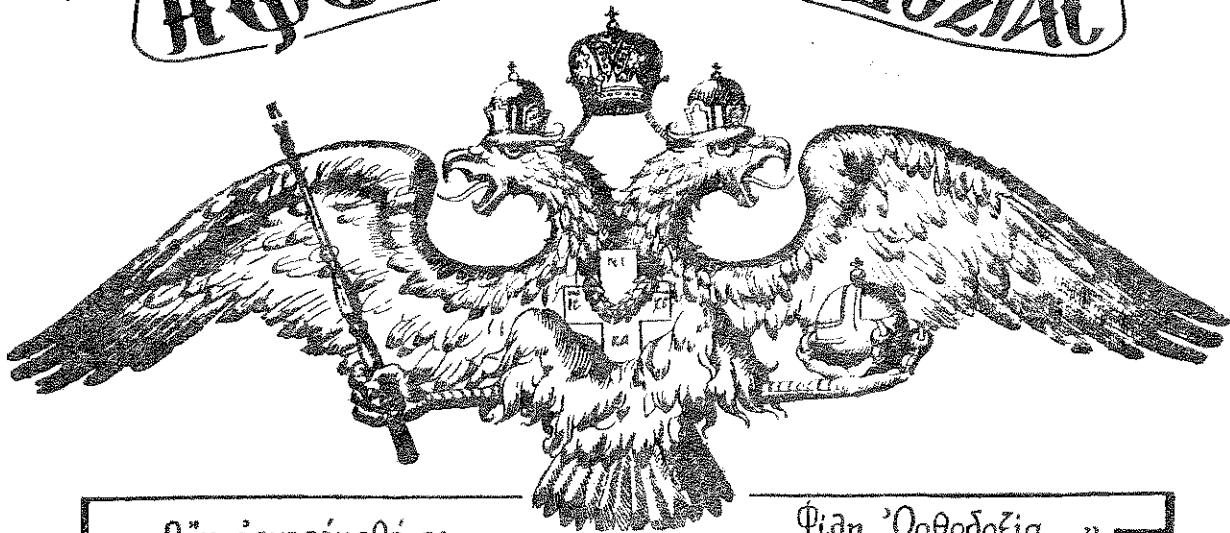


ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ



« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία ... »

(15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φέλλ. 564

Ἔτος ΚΔ'.

15 Ἀπριλίου 1969 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φέλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

« Ἐξῆλθε νιῶν καὶ ἵνα νιῆσῃ »

(Ἀποκάλ. στ' 2)

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία βάλλεται εἰς τὴν Ῥωσίαν ἀπὸ πεντηκονταετίας. Τὰ ἀπαίσια καὶ σκοτεινὰ ὄργανα τοῦ Κομμουνισμοῦ, ἐώρτασαν ἐσχάτως τὴν ἐπέτειον ταύτην μετὰ τὴν θλιβεράν διαπίστωσιν, ὅτι δὲν ἐπέτυχον πλήρως εἰς τὴν ἀθεϊστικὴν τῶν προπαγάνδαν. Εἶαι πραγματικότης ἀναμφισβήτητος, ὅτι οἱ διανοούμενοι, ἡ νεολαία καὶ «ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς» ἤρχισαν νὰ ἐξεγείρωνται ἐντόνως κατὰ τῆς ἀθείας καὶ νὰ στρέφονται καὶ προσανατολίζονται πρὸς τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἀλήθειαν. Αἱ τελούμεναι εἰς τὴν Ῥωσίαν λειτουργίαι ἐν τοῖς Ναοῖς παρακολουθοῦνται ὑπὸ τῶν πιστῶν μετὰ κατανύξεως καὶ συγκινητικῆς εὐλαβείας. Αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ καὶ ἑορταὶ τῶν Ἀγίων τοὺς ἔλκουν ὡς μαγνήτης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Βαπτίζουν ἐξ ἄλλου τὰ τέκνα τῶν, μελετοῦν μετὰ πόθου τὴν Ἀγίαν Γραφήν, διατηροῦν κανδήλαν ἀκοίμητον εἰς τὰς οἰκίας τῶν, φροντίζουν διὰ τὴν ἐκδοσὶν θρησκευτικῶν βιβλίων καὶ ἰδίως προσευχηταρίων, ὁ πάππος καὶ ἡ μάμη μεταλαμπαδεύουν τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς πίστεως, εἰς τὰς νεανικὰς ψυχὰς τῶν ἐγγό-

νων τῶν, οἱ παῖδες καὶ οἱ νέοι, παρὰ τὰς ἀθέους διδαχὰς τοῦ σχολείου, συγκινοῦνται καὶ συγκλονίζονται ἀπὸ τὸν Χριστιανισμόν καὶ ὡς διψῶσαι ἔλαφοι ζητοῦν νὰ μάθουν τὰ περὶ Θεοῦ καὶ τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως. Οἱ κομμουνισταὶ προτείνουν νὰ ἰδρυθοῦν «νέαι σχολαὶ ἀθείας» καὶ ἡ προπαγάνδα νὰ γίνηται συστηματικώτερον.

Μετῆλθον πᾶν μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν καταχθονίων σκοπῶν τῶν, ἀλλ' οὐδὲν ἐπέτυχον. Ἐχρησιμοποίησαν τὸν τύπον, τὸ ραδιόφωνον, τὰς ἀθεϊστικὰς διαλέξεις, τὴν κατ' ἄτομον διαφώτισιν, τὸ σχολεῖον, τὰ θεάματα, τοὺς ἐπιστήμονας, τὴν βίαν καὶ ἀπειλήν, τὴν ἀγάπην καὶ ἀλληλεγγύην, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσαν. Ἐκλείσαν μοναστήρια, ναοὺς, ἐξωκλήσια. Ἐβεβήλωσαν τὰ ὀστᾶ τῶν ἁγίων. Ἐκαυσαν ἐνίοτε εἰκόνας δημοσίως. Ἀφῆρσαν ἀπὸ τοὺς ναοὺς καμπάνες. Μετέτρεψαν ναοὺς εἰς Μουσεῖα, παιδικὰ κέντρα, κινηματογράφους. Ἐξέδωκαν ἀθεϊστικὰ γραμματόσημα. Ἰδρυσαν Ἀκαδημίαν ἀθεϊσμοῦ καὶ ἔδρας ἀθεϊσμοῦ εἰς τὰ Πανεπιστήμια. Συμφῶνως μετὰ Σοβιετικὰς πηγὰς ἡ Ῥωσία πρὸ τῆς Ὀκτωβριανῆς ἐπαναστάσεως εἶχε 54.174

Ἐκκλησίας, 23.593 ἑξωκλήσια καὶ 1.025 μοναστήρια.

Μετὰ 20 ἔτη (1937) εἶχον ἀπομείνει μόνον 1500 ἑκκλησίαι. Παρὰ τὴν σκληρότητα καὶ θηριωδίαν ταύτην καὶ τὰς τόσας προσπάθειας καὶ ἀγῶνας τῶν ὀργάνων τοῦ ἀθεϊσμοῦ, ἡ θρησκευτικὴ πίστις δὲν ἐξεριζώθη ἀπὸ τὰς ψυχὰς ἀλλὰ περισσότερο ἐνεδυναμώθη, ἐσταθεροποιήθη, ἐγιγαντώθη.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκ φύσεως θρησκευτικὸς καὶ οὐδεμία δύναμις ἡμπορεῖ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴν του τὴν πίστιν του πρὸς τὸν Θεόν. Τοῦτο μαρτυρεῖ περὶ τράνω ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ἀλλὰ καὶ ὁ πεντηκονταετής διωγμὸς τῆς ἑκκλησίας εἰς τὴν Ρωσίαν.— Ἡ Πράβδα ἔγραφε πρὸ τινος μεταξὺ ἄλλων: «ἀπὸ τινος χρόνου εἶναι καταφανές, ὅτι ἡ χαλάρωσις τῆς ἀθεϊστικῆς δραστηριότητος ἔδωκεν εὐκαιρίαν εἰς τὸν κλῆρον νὰ αὐξήσῃ τὴν ἐπιρροήν του ἐπὶ τοῦ λαοῦ καὶ νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι πέραν τῆς Ἐπιστήμης καὶ εἰς πλήρωσιν τοῦ κενοῦ, ποὺ ἀφήνει ἡ ἐπιστήμη, ὑπάρχει μόνη ἱκανὴ ἡ θρησκεία νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον ἀρτίαν καὶ πλήρη θεώρησιν τοῦ κόσμου».

Αὐτὰ γράφουν διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὰς ἀποτυχίας των. Εἶναι ψεῦδος καὶ οὐτοπία, ὅτι ἐχαλαρώθη ἡ ἀθεϊστικὴ προπαγάνδα. Αὕτη συνεχίζεται πυρετώδης ἀλλ' ὁ χριστιανισμὸς τὴν νικᾷ.

Ἄς ιδρῦσουν «νέας σχολὰς ἀθείας», ὡς προτείνουν. Ἡ πείρα καὶ ἡ πραγματικότης θὰ τοὺς ἀποδείξουν, ὅτι «πρὸς κέντρα λακτίζουν» καὶ ὅτι ἡ θρησκεία δὲν ἀπέθανεν οὔτε εὐρίσκεται εἰς τὰ τελευταῖα της, ὅπως ἰσχυρίζονται, ἀλλὰ ζῇ καὶ θὰ ζῇ πάντοτε εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ἀγὼν τῶν «ἀθέων καὶ ἀντιχρίστων κομμουνιστῶν», τὸ γνωρίζομεν πάντες, εἶναι σκληρὸς, ἐπίμονος, πείσμων, συνεχής, πολυμέτωπος πρὸς ἐκρίζωσιν τῆς Πίστεως ἀπὸ τὰς ψυχὰς. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀντίδρασις καὶ ἡ ἀντεπίθεσις καὶ ὁ ἀγὼν τῶν γενναίων προμάχων τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι πολὺ ἰσχυρότερος, διότι κατευθύνεται καὶ ἐνισχύεται ὑπὸ τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ θὰ ἔχῃ ὅπωςδὴποτε τὴν νίκην μετ' αὐτοῦ. Ὅ,τι καὶ ἂν κάμουν τὰ ὄργανα τοῦ ἀθέου

κομμουνισμοῦ θὰ ἡττηθοῦν καὶ πάλιν, διότι ὁ ἀνίκητος λόγος τοῦ Εὐαγγελίου: «ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ» καὶ «ἐδόθη αὐτῷ στέφανος».

Οἰκοδομητικὴ Στήλη

Ἡ ἁμαρτία τῶν ἀνθρώπων πρόσκαιρος ἀλλ' ἡ κόλασις αἰώνιος

Δὲν πρέπει νὰ ἐρευνᾷς τὰ ὑπὲρ τὴν δυνάμιν σου, ἀλλὰ νὰ πείθεσαι εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς ἤκουσες, καὶ εἰς τὰς ἐρμηνείας τῶν ἁγίων Πατέρων, ὅτι ἡ κόλασις εἶναι αἰώνιος· μὴ τὰ τοιαῦτα ζητεῖ, ἵνα μὴ εἰς πολλὰ ἄτοπα πέσῃς· ὅμως λέγομεν περὶ τούτου συντόμως τινά, παρὰ τινων ἁγίων Πατέρων λεχθέντα. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ δὲν στοχάζεται ὁμοιότητα καιροῦ μεταξὺ ἁμαρτίας, καὶ κόλασεως καθὼς καὶ ὁ νόμος διὰ πρόσκαιρον μοιχείαν, φόνον, καὶ ἄλλας ἁμαρτίας ἀλλὰ αἰώνιος ὑστερεῖ τῆς αἰωνίου ζωῆς τοὺς ταύτας πράξαντας. Ὁ δὲ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διαλόγος τοιοῦτοτρόπως περὶ τούτου λέγει· ὁποῖος ἦμαρτε μὲ τὴν ἰδίαν του ἀιδιότητα ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, θέλει κολασθῇ καὶ μὲ τὴν ἀιδιότητα τοῦ Θεοῦ καὶ λέγεται, νὰ ἁμαρτάνῃ ὁ ἄνθρωπος αἰδίως, ὄχι μόνον κατὰ τὴν συνέχειαν τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν προαίρεσίν του· ἂν ἔζη πάντοτε καὶ ἡμάρτανε, καὶ ἤθελε νὰ ζῇ αἰώνιος. Ἄλλος, ὡς νὰ ἐρμηνεύῃ τὸ ρητὸν τοῦτο τοῦ Γρηγορίου Διαλόγου λέγει· εἰς τὴν Κρίσιν τοῦ Θεοῦ, ἡ θέλησις, λαμβάνεται ἀντὶ τῆς πράξεως· ὁποῖος λοιπὸν μὲ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ματαίων, καὶ τὴν πρᾶξιν τῶν κακῶν κατεφρόνησε τὸ ἔσχατον τέλος, τὸ αἰώνιον, αὐτὸς προετίμησε τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ματαίων, ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ αἰωνίου καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἀπολαύσῃ αἰώνιος τὸ μάταιον καὶ πρόσκαιρον ἀγαθόν, καὶ μ' ὅλον ὅτι πρόσκαιρος τὸ ἀπῆλανε, καὶ ἦμαρτε, διὰ τοῦτο καὶ κολάζεται, καθὼς πρέπει, αἰώνιος, ὡς νὰ ἡμάρτανεν αἰώνιος, διότι εἰς τὴν ἁμαρτίαν θεωροῦνται δύο· ἀποστροφή τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ καὶ ἀμετατρέπτου, καὶ αἰωνίου, καὶ ἐπιστροφή εἰς ἀγαθὸν μεταβλητὸν, μάταιον, καὶ φθαρτὸν· καὶ κατὰ τὸν λόγον τῆς ἀποστροφῆς τοῦ Θεοῦ, ἡ ἁμαρτία εἶναι ἀπείρος, διότι καταφρονεῖ τὸν ἄπειρον Θεόν διὰ τοῦτο, ὑστερεῖται, ὁ ἁμαρτάνων ἀπὸ τὸ ἀπείρον ἀγαθὸν καὶ κολάζεται ἀπείρως καὶ αἰώνιος. Κατεφρόνησες, ἁμαρτωλέ, τὸν Ποιητὴν σου αἰδιον Θεόν; διὰ τοῦτο αἰδίως καὶ αἰώνιος κολάζεσαι· ἐπλήρωσες τὴν ψυχὴν σου μὲ ἀνιάτους πληγὰς; διὰ τοῦτο καὶ ἀνιάτος διὰ παντὸς μένεις κολασμένος· καὶ ἂν διὰ πρόσκαιρον ἁμαρτίαν δὲν ἔπρεπεν ὁ ἁμαρτωλὸς αἰώνιος νὰ κολάζεται, οὔτε ὁ δίκαιος διὰ πρόσκαιρον ἀρετὴν ἔπρεπε αἰώνιος νὰ ἀγάζεται· ἀλλὰ οἱ κρίσεις τοῦ Θεοῦ δίκαιαί εἰσι, καὶ δίκαιο σῶναι ἡ γάπησεν ὁ Κόσμιος.

(Ἐκ τῆς Ἀποστ. Σαγγίνης).

Ἡ Ὁρθοδοξία ἔναντι τοῦ χιλιασμοῦ

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Τοῦτο ἀποδεικνύεται οὐ μόνον Γραφικῶς, ἀλλὰ καὶ λογικῶς. Διότι ἡ οὐσία αὕτη δὲν εἶναι σύνθετος, ἀλλ' ἀπλή καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν διαλύεται, δὲν ἀποθνήσκει. Ἄλλως τὴν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὑπάρχονσαν λογικὴν καὶ ἀπλήν οὐσίαν παραδέχεται ἡ παγκόσμιος συνείδησις, καὶ αὐτῶν τῶν βαρβάρων καὶ ἡ φιλοσοφία καὶ αὐτὴ ἡ πείρα ἡ ἰδική μας.

Ἡ ἰδέα τῆς ἐν ἡμῖν πνευματικῆς μοῖρας μὴ ἀποθνήσκει ποτὲ ἐπιστεῖθῃ καὶ εἰς ἀπολιτίστους λαούς, οἱ ὅποιοι εἶχον τὴν λατρείαν τῶν ἀποθανόντων προγόνων των, περὶ τῶν ὁποίων ἐπίστευον, ὅτι ζοῦν καὶ ἀκούουν τὰς αἰτήσεις των.

Ἡ ἰδέα μας πείρα εἶναι, ὅτι αἰσθανόμεθα ἐν ἡμῖν αὐτοῖς ἀντιθέσεις μεταξὺ τῶν σωματικῶν μας κλίσεων καὶ τῶν πνευματικῶν μας ὁρμῶν καὶ ὅτι ἐν ᾧ εὐρισκόμεθα ἐν ἀναισθησίᾳ κατὰ τὸν ὕπνον καὶ τὸ σῶμα μας δὲν ἐνεργεῖ τι, ὑπάρχει ὅμως ἐν ἡμῖν κάτι τι, τὸ ὁποῖον ζῇ καὶ κινεῖται, ὁμιλεῖ καὶ ἔρχεται εἰς ἐπικοινωνίαν μὴ μόνον μὲ τὸς ζῶντας τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν ἀλλὰ καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀποθανόντας, τῶν ὁποίων τὴν ἀνάμνησιν εἶχομεν παύσει πρὸ πολλοῦ χρόνου.

Ἄλλ' οὐ μόνον ἡ μὴ διανοουμένη μερὶς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ φιλοσοφοῦσα ὄχιως ἀπεδέχθη ἐνυπάρχουσαν πνευματικὴν μοῖραν ἐν ἡμῖν, ἀπλήν, σύνθετον, λογικὴν, ἡθικὴν καὶ ἀθάνατον.

Ἀποδεικνύεται δὲ τοῦτο ἐκ τῆς ἐν ἡμῖν συναισθήσεως τοῦ ἀναλλοιώτου καὶ συνεχοῦς ἐγὼ μας ἂν καὶ τὸ σῶμα μας ἀντικαθιστᾷ ὅλα τὰ κτήρατά του ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος. Τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ ἐν ἡμῖν σκεπτόμενον εἶναι ἀπλοῦν καὶ ἀσύνητον μὴ ὑποκείμενον εἰς ἀλλοίωσιν τίνα ἐν τῇ οὐσίᾳ του, διότι αὕτη εἶναι πνευματικὴ.

Ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς κατεπιδύνσεις τοῦ ἀνθρώπου τὰς πνευματικὰς καὶ ἡθικὰς, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐντελὲς ξέναι πρὸς τὴν ἱκανὴν κατάστασιν καὶ ἀπὸ τὰς ὁρμᾶς πρὸς τὴν γνῶσιν, τὴν δικαιοσύνην, καὶ τὴν ἀλήθειαν, αἱ ὁποῖαι ἀναδεικνύουν τὴν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ λογικότητα καὶ ἡθικὴν ἐλευθερίαν.

Ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς φύσεως· διότι ἐνῷ ὅλον τὸ ζωϊκὸν βασίλειον εἶναι ὑπόδουλον εἰς αὐτήν, καθ' ὅσον οὐδὲν ἐν αὐτῇ δύναται νὰ μεταβάλλῃ ἢ νὰ ἐπινοήσῃ τι τελειότερον, ἵνα ὑψώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ πέραν τῆς φύσεως, ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶναι ἀπλοῦν ζῶον, ἀλλ' ἔχει τὴν δύναμιν τῆς ἐφευρέσεως, τῆς ἀνακαλύψεως, τῆς μεταβολῆς τῶν φυσικῶν στοιχείων καὶ τῆς καθυποτάξεως τῶν φυσικῶν δυνάμεων εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πρὸς μεταβολὴν τῶν ὁρῶν τῆς ζωῆς του καὶ τελειοποίησιν του. Προέρχεται δὲ ἡ δύναμις αὕτη ὅχι ἀπὸ τὰ ὄντα του στοιχεῖα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πνευματικὴν του φύσιν τὴν κυριαρχοῦσαν ἐπὶ τῆς ὕλης.

Ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν διανόησιν τοῦ ἀνθρώ-

που, εἰσδύουσαν εἰς τὰ ἀπλά φαινόμενα καὶ ἐκ τοῦ συνειρημοῦ αὐτῶν αἰρομένην εἰς θεωρίας καὶ ἀξιώματα, δημιουργοῦσαν ἐπιστήμην καὶ τὰς γενικὰς ἀρχὰς καὶ ἀναλύουσαν τὰς ἐννοίας τοῦ ἀπείρου καὶ τοῦ ἀπολύτου καὶ τῆς ἡθικῆς ἐλευθερίας.

Αὗται αἱ δυναμικότητες, ἀνύπαρκτοι καὶ εἰς τοὺς τελειότερους τύπους τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου ἀναδεικνύουν τὸν ἀνθρώπον, ἴδιον τύπον ἐν τῷ κόσμῳ μὲ τὸ σῶμα οὕτω δημιουργημένον, ὥστε νὰ εἶναι τὸ κατάλληλον ὄργανον τοῦ ἔσω ἀνθρώπου, ὑπερκειμένου τῆς ὕλης καὶ κατεξουσιάζοντος αὐτῆς.

Ἰδοὺ διατὶ οἱ Ἰερωῖται μὲ τὴν πείσμονα δογματολογίαν των διὰ τὸν ἀνθρώπον, ὅχι μόνον ἀπορρίπτουν τὰ σαφέστατα δόγματα τῆς Ἀποκαλύψεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν φιλοσοφίαν, δύναται νὰ ἀντικρούσων, οὐδὲ εἰς τὴν πείραν τῶν ἀνθρωπίνων νὰ ἀνταποκριθῶν.

Ἀμαθέστεροι καὶ τῶν ἀρχαίων λαῶν καὶ τῶν σημερινῶν βαρβάρων διατείνονται, ὅτι ἔχουν θνητὴν ψυχὴν ἔχουσαν τὴν τύχην τοῦ σώματος, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν πνευμάτων τῶν ἀποθανόντων μετὰ τῶν ζώντων, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξηγήσουν καὶ αὐτῆς τῆς Γραφῆς σαφέστατα μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα φαίνεται ἡ ἐπικοινωνία αὕτη ὡς τὸ τοῦ Ἰούδα τοῦ Μακαθαίου, ὁ ὁποῖος βλέπει ἐν ὄνειρῳ τὸν Ἀρχιερέα Ὀνίαν δεόμενον πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ἀπολυτρώσῃ τὸν λαὸν ἀπὸ τῆς δουλείας τοῦ βασιλέως Ἀντίοχου.

Οὕτως ἀπεδείξαμεν περιτρώως ἐκ τῆς Γραφῆς καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου, ὅτι ἡ πνευματικὴ οὐσία, ἡ ψυχὴ μας δηλονότι, ζῇ καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἀναμένουσα εἰς μέσσην τινὰ κατάστασιν, τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ νεκρά σώματα ἐν κελεύματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου καὶ ἐν σάλπγγι Θεοῦ θὰ ἀναστῇθουν ἐνοήματα μετὰ τῶν ψυχῶν, μ ε θ' ὦ ν ἔ ζ η σ α ν ἐν τῇ ζωῇ των.

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ- ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριμπας
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἑσωτερικοῦ Ἑξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 2

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

12

Ἐν τῇ μεταξύ ὁ Ἄρειος ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐξορίας του εὐρέθη ἡμέραν τινὰ πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Ἀλεξανδρείας.

Μετὰ πενταετῇ ἐξορίαν, κατάρθωσεν ὁ Νικακηδεὶας Εὐσέβιος, νὰ διαθέσῃ διὰ τῶν ραδιουργιῶν τοῦ τὸν Αὐτοκράτορα εὐμενῶς ὑπὲρ τοῦ Ἀρείου. Ἐπιστολὴ αὐτοκρατορικὴ ἀναγγέλλουσα εἰς αὐτὸν τὴν βασιλικὴν χάριν, ἀπεστάλη ἐκ Νικακηδείας τὴν 27ην Νοεμβρίου τοῦ 330, διὰ τῆς ὁποίας ἐκαλεῖτο οὗτος ὡς ἐπιβαλὼν δημοσίου ὀχλήματος, ἔλθῃ εἰς τὸ βασιλικὸν στρατόπεδον, διὰ νὰ τύχῃ τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐπιμελείας καὶ δυνηθῇ οὕτω νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Πράγματι δὲ ὁ Ἄρειος κατάρθωσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 331.

Μεγάλῃ συγκίνησιν θὰ ἐσημειώθῃ εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Αἰγύπτου, ὅταν ὁ Ἄρειος μετὰ τὴν ἐξορίαν του ἐνεφανίσθῃ ἐν αὐτῇ, κύριως δὲ μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν του, εἰς τοὺς ὁποίους τὰ δεινὰ τῆς ἐξορίας τὸν εἶχον ἀνυψώσει. Ἄλλ' ὁ πονηρὸς Αἰρεσιάρχης ἀπέφυγε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν συγκίνησιν τῶν ὁπαδῶν του πρὸς δημιουργίαν ταραχῶν, ἐλπίζων νὰ ἐπιτύχῃ περισσότερα διὰ τῆς εἰρηνικῆς συμπεριφορᾶς του, ἢ τοι. τὴν εὐνοίαν τοῦ Αὐτοκράτορος ἀφ' ἑνὸς, ὅστις τόσον πολὺ ἐνδιαφέρετο διὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Κράτους του, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐνδεχομένην εἰσοδὸν του εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτως οὐδὲν ἄτοπον ἐσημειώθῃ μὲ τὴν ἀφίξιν τοῦ Ἀρείου εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν. Ἄλλ' ὁ Ἀθανάσιος προησθάνετο, ὅτι κατὰ τὸ σοβαρὸν παρεσκευάζετο καὶ διὰ τοῦτο παρέμεινεν ἄγρυπνος ἐπὶ τοῦ πηδαλίου τῆς Ἐκκλησίας του.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Αἰρεσιάρχου, παρουσιάσθησαν εἰς τὸν Ἀθανάσιον ἀρχετοὶ ἄνθρωποι καὶ ἐπέδωκαν εἰς αὐτὸν ἐπιστολὴν τοῦ Νικακηδεὶας Εὐσέβειου, διὰ τῆς ὁποίας ἱκέτευεν οὗτος τὸν Πατριάρχην, νὰ δεχθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κοινονίαν τὸν Ἄρειον, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ δῆθεν ἡ γαλήνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Συγχρόνως δὲ εἶχεν ὁδηγήσει τοὺς κομιστὰς τῆς ἐπιστολῆς νὰ μεταχειρισθῶν καὶ μέτρα ἐκφοβισμοῦ, ἐλπίζων, ὅτι θὰ ἐκοιμῆτε διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὸν χαλύβδινον τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπέρμαχον, ἀλλ' ἠπατήθη, διότι ὁ Ἀθανάσιος ἔμεινεν ἀκαμπτος καὶ ἀπέπεμψε τοὺς ταραξίαις, εἰπὼν εἰς αὐτοὺς, ὅτι δὲν θὰ ἐδέχετο ποτὲ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ του τοὺς δημοσίᾳ κεκηρυγμένους ἐχθροὺς τῆς Ἀληθείας, τοὺς ὁποίους μία Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀνεθεμάτισεν.

Ἡ αὐστηρότης αὕτη τοῦ Ἀθανασίου δικαιολογεῖται πλήρως, ἂν λάθῃ τις ὑπ' ὄψιν του, ὅτι ἐγνώριζε οὗτος καλῶς τὴν κακοπιστίαν καὶ ἀνελικρινείαν τῶν ἐχθρῶν του. Ὁ Εὐσέβιος ἐξ ἄλλου γνωρίζων καὶ αὐτὸς τὸν χαρακτήρα τοῦ Ἀθανασίου, περιέμενε μίαν

τοιαύτην ἀπάντησιν. Δὲν ἀπεθαρρύνθη ἐν τούτοις. Ἀπῆρθυσεν καὶ δευτέραν ἱκετευτικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἀθανάσιον. Ἐν τέλει δὲ καὶ τρίτῃ ἐπιστολῇ διεδιδάσθη πρὸς αὐτόν, ἀλλ' αὕτη πλέον προήρχετο ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον, ὅστις ἐνδιεφέρετο ἥδη διὰ τὸν Ἄρειον. Πιστεύων ὁ Κωνσταντῖνος, ὅτι ὁ Ἀρειος μετενόησεν εἰλικρινῶς, ᾔθελε νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ εἰς τὰς τάξεις τῆς ἱεραρχίας. Ἐξ ἄλλου ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Ἀθανασίου ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἀλλόκοτος. Διὰ τοῦτο καὶ ἐνέδωκεν εἰς τὰς πονηρὰς εἰσηγήσεις τοῦ Νικακηδεὶας Εὐσέβειου καὶ τοῦ Νικαίας Θεόγνιδος, καὶ ἀνέθεσεν εἰς δύο ἀξιωματικούς τῆς αὐλῆς του, τὸν Συγκλητὶ ον καὶ Γαυδέντιον, νὰ διαδιβάσουν εἰς τὸν Ἀθανάσιον τὰς αὐτοκρατορικὰς θελήσεις του.

«Ἀφοῦ μάθης τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν θέλησίν μου, ἔγραψεν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὸν Ἀθανάσιον, ὅλους ὅσοι θέλουν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀφῆστέ τους ἀνεμποδίστως νὰ εἰσέλθουν. Διότι ἐὰν μᾶθω, ὅτι ἡμπόδισάς τινες ἐξ αὐτῶν, θὰ ἀποστειλῶ ἀμέσως ἐκεῖνον, ὅστις θὰ σὲ καθαιρέσῃ «ἐξ ἐμῆς κελύσεως» καὶ θὰ σὲ ἀποδιώξῃ ἐξ ὁρίστον ἀπὸ τοὺς τόπους, εἰς τοὺς ὁποίους τώρα μένεις».

Ἄλλ' ἡ ἀπειλὴ αὕτη τοῦ Αὐτοκράτορος δὲν μετέτρεψε τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, ὅστις προετίμα νὰ συντριβῇ ὑπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ Σύμπαντος μᾶλλον, παρὰ νὰ προδώσῃ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν του. Ἐφοβεῖτο μόνον τὸν Θεόν. πάντα δὲ τᾶλλα θεωρεῖ ὡς θεέλλας στιγμιαίαις, αἵτινες ὅταν περάσουν, ἀφίγουν τὸν οὐρανὸν διαυγέστερον.

Ὁ Ἀθανάσιος ἔγραψεν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα μίαν ἐπιστολὴν εὐλαθεῖ μὲν, ἀλλὰ σταθεράν. Δι' αὐτῆς δὲ ἔπεισε τὸν Αὐτοκράτορα, ὅτι οὐδὲ μία ἐπικσινοῦν ἡ ἐπεπεναὶ πάρχῃ (μεταξὺ τῆς Χριστομάχου αἵρέσεως, καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Οὕτως ὁ Μέγας Πατριάρχης ἐξῆλθε νικητὴς ἐκ τῆς πρώτης μάχης, κατὰ τὴν ὁποίαν τόσας προσπάθειας κατέβαλον οἱ Ἀρειανοί. Ἄλλ' ἡ νίκη αὕτη ἐγένεν αἰτία τῆς ὀριστικῆς διαρρήξεως τῶν σχέσεων μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Ἀθανασίου καὶ τοῦ ἀδιαλλάκτου πλέον εἰς τὸ ἐξῆς πολέμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑΙ ΤΩΝ ΑΡΕΙΑΝΩΝ

Ὁ συνήθης τόπος τῆς διαμονῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου ἦτο ἡ Νικακηδεία. Εἰς αὐτὴν συνέρρεον μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ πολλοὶ κληρικοὶ καὶ μοναχοὶ δι' ἐκκλησιαστικὰς ἢ ἀτομικὰς τῶν ὑποθέσεις. Κατὰ σύμπτωσιν, ἢ μᾶλλον ὁδηγηθέντες ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας, εὐρίσκοντο τότε εἰς τὴν Νικακηδείαν

Εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Οἰοτροφείου

Μέσω Διαχειριστοῦ				
Σεβασμιώτατος Διαουλίας κ. Ἀκάκιος	2.000	Χρῆστος Τερεζάκης	10.00	»
Σεβασμιώτατος Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος	2.000	Μαρίκα Τερεζάκη	2.00	»
Ἀρχ(ης) Παντελεήμιον Τσαλούπης	1.000	Φάνης Κουκούτσις	2.00	»
Ἱερομ. Καλλίνικος Χανιώτης	1.000	Σίφης Ρομπολάκης	1.00	»
Ἱερομ. Σεραφείμ Παπαδημητρίου	500	Φ. Α.	10.00	»
Ἱερεὺς Γεώργιος Γαλάνης	200	Νανὴ Κυριακίδου	20.00	*
κυρία Φωτεινὴ Τηγιακοῦ	3.000	Βάσω Τερεζάκη	10.00	»
Παρασκευὴ Παναγιωτοπούλου	4.000	Διαμαντούλα Τερεζάκη	10.00	»
Ἀνώγυμος εἰς μνήμην ἀδελφῆς Μακαρι- ωτάτου	1.000	Σταμ. Θεοδώρου	1.00	»
		Π. Μπότουλας	2.00	»
	15.700	Ἀλέκος Παπανικολάου	1.00	»
		Ἐλευθ. Χαλαμπάκης	5.00	»
Οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀφρικῆς:		Σίφης Βουτσάκης	10.00	»
Βασίλειος Μαγδαληνός	4.00	Γ. Νιαβραδάκης	1.00	»
Γεωργία Βατσάκη	5.00			
Ἀνδρονίκη Παναγιώτου	5.00			
		Σύνολον Δρχ.	4.274	103

αν δύο ἱερεῖς τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ Ἄπις καὶ ὁ Μακάριος. Διότι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀφίχθησαν εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν καὶ τρεῖς αἰρετικοὶ Μελιτιανοὶ κληρικοί, οἵτινες κατήγγειλαν τὸν Ἀθανάσιον εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, ὡς διαπράττοντα δῆθεν πολλὰς παρανομίας ἐν Αἰγύπτῳ. Ἀμέσως ἐκάλεσεν ὁ Κωνσταντῖνος τοὺς ὡς ἄνω δύο ἱερεῖς τοῦ Ἀθανασίου, τοὺς ὁποίους ἀνακρίνας ἐπισταμένως ἐπὶ τῶν καταγγελιῶν τῶν αἰρετικῶν κατὰ τοῦ Πατριάρχου, ἐπείσθη περὶ τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ, διὰ γράμματος δὲ βασιλικοῦ ἐστιγμάτισε τοὺς τρεῖς ἀδιστάκτους συκοφάντας. Ἐλαμψεν οὕτω καὶ πάλιν ἡ ἀλήθεια. Διὰ τὴν δεῖξιν δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν πρὸς τὸν Ἀθανάσιον ἐκτίμησίν του, ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν αὐλὴν του.

Ὁ Ἀθανάσιος εὐρίσκετο τότε ἐν περιοδείᾳ ἀνὰ τὸν Μαρεώτην, ἐπαρχίαν μὲ νανοσνρότατον κλίμα πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας. Καθήμενος ἐπὶ ὄνου, περιήρχετο τὰ χωριά, στηρίζων τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, καὶ ἐπαναφέρων εἰς αὐτὴν τοὺς ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν ἀποπλανηθέντας. Ἀφίχθεις εἰς χωρίον τι ἐπληροφόρηθη, ὅτι ἀνθρωπὸς τις κακὸς καὶ δόλιος, ὀνόματι Ἰσχύρας, μὴ ὄν ἱερεὺς, ἐνήργει τὰ τοῦ ἱερέως εἰς μισθὸν τι δωμάτιον.

Διὰ τὴν παύσιν δὲ τὸ ἄτοπον τοῦτο ἀπέστειλε δύο ἱερεῖς ἐκ τῆς συνοδείας του, διὰ τὴν καλέσουν τὸν Ἰσχύραν νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιόν του, τὸν ὁποῖον εὐρόντες οὗτοι ἀσθενῇ ἐπὶ κλίνης, παρεκάλεσαν τὸν πατέρα του νὰ συστήσῃ εἰς τὸν υἱὸν του, νὰ παύσῃ τοῦ λοιποῦ ἐνεργεῖν τὰ τοιαῦτα καὶ ἀνεχώρησεν. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Α) Νομικὴ τοποθέτησις τοῦ θέματος τῶν ἀκολουθούντων τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὁ διαπρεπὴς Δικηγόρος Θεσ) ης κ. Θ. Κ. Παρπερῆς, εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ ἀσχοληθῇ, δημοσιεύσας μὲ ἀντικειμενικότητα εἰς τὴν ἐν Θεσ) νίκην ἐκδομένην ἡμερησίαν ἑφημερίδα «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ» τὰ κάτωθι:

Ἐξ ἀφορμῆς ὑμετέρου σχολίου εἰς τὴν στήλην σας τῆς 1ης Φεβρουαρίου «περὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον» καὶ χωρὶς νὰ ἀνήκωμεν εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην, παρακαλοῦμαι, ὅπως δημοσιεύσητε τὰ κατωτέρω, ἅτινα ἀφ' ἐνὸς μὲν τοποθετοῦσι νομικῶς τὸ ζήτημα, ἀφ' ἑτέρου δὲ πιθανὸν νὰ δώσωσιν ἀφορμὴν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐκκλησίας μας, μακ. Ἱερώνυμον καὶ δώσῃ λύσιν εἰς τοῦτο, ἥτις νὰ καταλήγῃ εἰς τὴν συνένωσιν ὁλοκλήρου τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος. Ἐν Ἑλλάδι ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, διὰ διατάξεων ἐπληρωμένης τυπικῆς δυνάμεως (Συντάγματα: 1911, 1927, 1952, 1968), ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς πολιτείας, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ κρατοῦσα ἐν Ἑλλάδι θρησκεία ἀπολαύει ἰδιαζούσης προστασίας τοῦ κράτους, εἰς οὗ τὴν ἐποπτείαν ὑπάγεται. (Βλ. Α. Σβώλου — Γ. Βλάχου τὸ σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος ἔτος 1955 τομ. Αος σ. 30 κ. ἐπ. Α.Π. 1049) 1947 Ε.Ε.Ν. ΙΕ' σ. 100, Σ.Τ.Ε. 260) 1948 Θ. ΝΘ' σ. 548 καὶ ὅσον ἀφορὰ τοὺς γάμους μεταξὺ ἐτεροδόξων ἢ ἐτεροθρήσκων: Γνμδ. Ν.Σ. Κράτους (δόμομείλια) 679) 1960, ἐν ἐπ. Δικ. Κοιν. Ἀσφαλίσεως ἔτος (1960) Βον τεύχ. 11ον σ. «89). Τοῦ ἀνωτέρω δι-

καιώματος ποιούμενοι χρήσιν καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι ἀκολουθούντες τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἐπειδὴ τὸ ἔτος 1935 διεφώνησαν, συνεπεία τοῦ γεγονότος, ὅτι ὑπὸ τῆς ἱεραρχίας τῆς αὐτοκεφάλου ὀρθοδόξου ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀφωμοιώθη τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον (Ἰουλιανόν) πρὸς τὸ πολιτικὸν τοιοῦτον, ὅπερ εἰσῆχθη ἐν Ἑλλάδι διὰ τοῦ ἀπὸ 18)25-1-1923 Ν. Δ)τος «περὶ νέου πολιτικοῦ ἡμερολογίου», συνέπηξαν ἰδίαν θρησκευτικὴν κοινότητα ὑπὸ τὸ ὄνομα «Πανελληνίος θρησκευτικὴ καὶ ἐθνικὴ ὀρθόδοξος κοινωρία, ἣτοι συνέστισαν σωματεῖον. Ἡ κατὰ τὰ προλεχθέντα, ὅμως, ἐπὶ τοῦ ἡμερολογίου διαφωνία, συμφώνως πρὸς τὴν νομολογίαν τῶν δικαστηρίων, δὲν θίγει τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, οὐδὲ παραλλάσσει, τοὺς ἐκκλησιαστικούς ἢ λειτουργικούς τύπους καὶ κανόνας, οὐδὲ τοποθετεῖ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἐκτὸς τῆς ὀρθοδόξου κοινωρίας, διότι κατὰ τὰ λοιπὰ εἶναι γνήσιοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ (βλ. Α.Π. 359)1934 Θ. ΜΣΤ' σ. 462, Γνμδ. Εἰσ. Α.Π. 1)1947 Ν. Δικ. 1947 σ. 72). Ἡ ἐμμονὴ μέρους τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως ἐκκλησιαστικοῦ κανόνος ἢ παραδόσεως ἀπαγορεύεται. Οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθοῦν ἑτερόδοξοι ἢ σχισματικοί, διότι ἡ διαφωνία αὐτῶν (τῶν ἀκολουθούντων τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον) ἀνακύπτει ἐπὶ μᾶλλον ἐπιστημονικοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου καὶ οὐχὶ ἐπὶ θρησκευτικοῦ τοιοῦτου. Ἄλλως τε, τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἀκολουθοῦν πάσαι αἱ μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πληρὸς τῆς τοιαύτης τοῦ Βατοπαιδίου (βλ. Α. Π. 222)1934, 79)1941, Ε.Θ. 111)1950, Γνμδ. Εἰσ. Πρ. Ρεθ. Θ. ΝΘ σ. 175 καὶ ἐμπεριστατωμένη τοιαύτη Ἀντ. Πρ. Καβάλας Ν. Ἀθανασοπούλου ἐν Ἀρμενοπούλῳ ΙΖ' (1963) σ. 137). Ἐκ τῶν προεκτεθέντων συνάγεται ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον (παλαιοημερολογίται) εἶναι Γνήσιοι, ὡς καὶ ἡμεῖς, χριστιανοί.

Τὸν ἀξιότιμον κ. Περπερῆν ἐπεσκέφθησαν οἱ κ. κ. Παναγ. Βασιλειάδης καὶ Ἀρχ. Κοντόπουλος, Πρόεδρος καὶ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς Ἑλληνικῆς θρησκευτικῆς Κοινότητος Γ.Ο.Χ. Θεογίνης ἀντιστοίχως καὶ τὸν ἡγχαρίστησαν θερμῶς διὰ τὴν εὐγενῆ συμπαράστασίν του, μὲ πλήρη ἀντικειμενικότητα.

Διαρκὲς Στρατοδικεῖον Λαρίσης

Ἀριθ. 124)1967

«Γάμος ἱεουργηθεὶς ὑπὸ παλαιοημερολογίτου ἱερέως εἶναι ἔγκυρος καὶ παρέχει ἔννομα ἀποτελέσματα ἔστω καὶ ἂν οὗτος ἔχει χειροτονηθῇ ὑπὸ παλαιοημερολογίτου ἀρχιερέως. Ἀρα ὁ συνάπτων γάμον, κατ' ἀνωτέρω, στρατιωτικὸς ἄνευ ἀδείας τῆς ἀρ-

μοδίας Στρατιωτικῆς Ἀρχῆς ἐμπίπτει εἰς τὴν παράβασιν τοῦ ἀρθρου 106 Σ.Π.Κ.»

Διὰ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως ἐγένετο δεκτὴ πρότασις τοῦ Βασιλικῆς Ἐπιτρόπου Δημητρίου Σούμπαση ἔχουσα ὡς κάτωθι:

Ὁ εἰρημένος κατηγορούμενος τέως χωροφύλαξ παρεπέρφη ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἡμῶν ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθρου 106 Σ.Π.Κ. ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἀρθρον 70 παρ. 1 καὶ Ν. Δ. 3365)55 «Περὶ κώδικος τοῦ Σώματος Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς», ἥτοι, ὅτι χωροφύλαξ, ὑπηρετῶν εἰς Δ)νον Χωροφυλακῆς Εὐρυτανίας, ἐν Λαμῖα τὴν 14.6.62 συνῆψε γάμον μετὰ τῆς Ι. Μ., ἄνευ ἀδείας τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς.

Ἡδὴ προειμένου νὰ κρίνομεν ἐὰν ὁ κατηγορούμενος υπέπεσεν εἰς τὸ ἀδίκημα τῆς παρανόμου νημφεύσεως, ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἐρευνήσωμεν ἐὰν ὁ ἀνωτέρω γάμος ὑφίσταται νόμῳ ἢ εἶναι ἀνυπόστατος ὡς ἰσχυρίζεται ὁ κατηγορούμενος.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 1367 τοῦ Α.Κ. ἐν ἣ ὀρίζεται ὅτι «γάμος τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, δὲν ὑφίσταται ἄνευ ἱεροτελεστίας τελομένης ὑπὸ ἱερέως τῆς ἐκκλησίας ταύτης» συνάγεται ὅτι ἡ ἱεροτελεστία, ἥτις εἶναι οὐσιώδης καὶ συστατικὸν στοιχεῖον τῶν μεταξὺ Ὁρθοδόξων γάμων, δέον νὰ τελεσθῇ ὑπὸ λειτουργοῦ τῆς ἐκκλησίας ταύτης κατὰ τοὺς παρ' αὐτῆς διατεταγμένους τύπους. Τοιοῦτος (ὅστις ἠκολούθει τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ ἔχει προβῇ εἰς τὴν χειροτονίαν ἑκατοντάδων ἱερέων εἰς τὰ Βασιλικά Μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὁρους) καὶ ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον νὰ ἀσκή ἀκωλύτως τὰ τῷ ἱερατικῷ αὐτοῦ βαθμῷ παραμαρτυροῦντα, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐπικεκρωμένου ἐν φωτοτυπίᾳ πιστοποιητικοῦ τῆς χειροτονίας.

Ἐπομένως, τὰ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Φ. Δ. διαλαμβανόμενα ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 2766)4.1.63 ἐγγράφῳ του ὅτι δηλ. ὁ ἱερομόναχος Ι. Β. ὡς μὴ χειροτονηθεὶς παρὰ κανονικοῦ Ἐπισκόπου στερεῖται ἱεροσύνης, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ νόμιμον ἔρεισμα ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὁ γάμος τοῦ κατηγορουμένου ἀνυπόστατος. Διότι κατὰ τὰ προεκτεθέντα, δὲν ἐστερήθη ὁ ἀνωτέρω κληρικὸς τοῦ δικαιώματος τοῦ τελεῖν ἱερατικὰς πράξεις ἢ μεταδίδειν τὴν Θεῖαν Χάριν διὰ τῶν μυστηρίων (οἷον καὶ ὁ γάμος) (Ράλλη, Ἐκκλησ. Δίκαιον παρ. 24).

Δέον ὅθεν ὅπως τὸ ὑμέτερον Δικαστήριον δεχθῇ ὅτι ὑφίσταται ἐξ ὑπαρχῆς καὶ παρέχει ἔννομα ἀποτελέσματα ὁ τελεσθεὶς γάμος τοῦ κατηγορουμένου καὶ κηρυχθῇ οὗτος ἔνοχος νημφεύσεως ἄνευ ἀδείας τῆς ἀρμοδίας Στρατιωτικῆς Ἀρχῆς συνωδᾷ τῷ ἀρθρῳ 106 Σ.Π.Κ.

Γεγονότα και Κρίσεις

Ὁ ἑορτασμός τοῦ Πάσχα

Ἐωρτάσθη καὶ ἐφέτος ἡ ἑορτὴ τοῦ σωτηρίου Πάσχα ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους λαμπρῶς, ἰδίως δὲ εἰς τὴν πρωτεύουσάν.

Συγχυνητικὸν ἦτο τὸ θέαμα αὐτῆς κατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως. Τὸ ἄπλετον φῶς εἰς τὸ ὁποῖον ἔπλεεν αὕτη, ἐσυμβόλιζε τὸ πνευματικὸν φῶς, τὸ ὁποῖον ἄφθονον ἐνυπῆρχεν εἰς τὰς καρδίας ὅλων τῶν ἑορταζόντων, καὶ προσέδιδε τόνον εἰς τὸ ψαλλόμενον ᾠσμα τοῦ Ἱεροῦ Ἰωάννου τοῦ Λαμασκηνοῦ «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ κατὰ χθόνα». Οἱ κώδωνες τῶν ἀναρριμῶν Ἱερῶν Ναῶν ἤχουν χαρμωδύνως. Ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Ἐπισήμου Ὁρθόδοξου Κράτους προσέδιδε αἴγλην εἰς αὐτόν. Οἱ δὲ ἐκ τοῦ λόφου τοῦ Λικαβηττοῦ κανονιοβολισμοὶ συνεπλήρουν τὴν δι' ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἀπονεμομένην δόξαν, τιμὴν καὶ προσκύνησιν εἰς τὸν Ἀναστάντα «Ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας ἡμῶν».

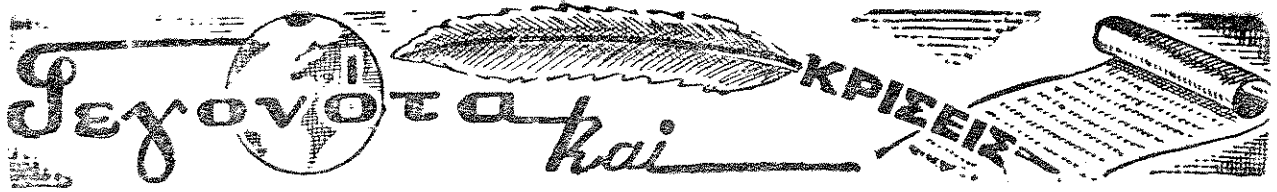
Ἐγενόθημεν κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα τὸν γλυκασμὸν καὶ τὴν εὐφροσύνην τὴν ὁποίαν προξέκει εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν ὁ ταυτόχρονος ὑπὸ πάντων τῶν Ὁρθοδόξων ἑορτασμός τῶν ἑορτῶν. Ἀλλ' ἡ ἐνότης αὕτη, ἔστω καὶ εἰς τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα μόνον, ὀφείλεται μετὰ Θεὸν εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν «Παλαισημερολογιτῶν» ἀναντιρρήτως. Διότι μετὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ἑορτολογιακῆς καινοτομίας εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν κατὰ τὸ 1928, ἦσαν ἔτοιμοι, οἱ τότε εἰς τὰς καινοτομίας πρωτοστατοῦντες, νὰ ἐπιβάλουν εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ τὸν μετὰ τὸν Παπικὸν καὶ Προτεστάντων συνεορτασμὸν τοῦ Πάσχα. Καὶ εἰς τοῦτο συνεφώνουν οἱ πάντες. Ἡ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ὁμως σθεναρὰ καὶ μέχρις αἵματος ἐνστάσις τῶν κατὰ κόσμον «μωρῶν καὶ ἀσθενῶν» ζηλωτῶν Ὁρθοδόξων, ἐματαιώσε τὰς βουλὰς αὐτῶν, ἀποτρέψασα τὴν ἐφαρμογὴν ὅλων τῶν ἀντορθόδοξων ἀποφάσεων τοῦ Πανορθόδοξου (λέγε ἀντορθόδοξου) συνεδρίου τῆς Κων/πόλεως τοῦ 1923. Δὲν ἔπαυσαν ὁμως καραδοκοῦντες εὐκαιρίαν, οἱ τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν Πάπαν ἀπεργαζόμενοι διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ ὀλεθρῖον σκοποῦ των. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸν ἡμερήσιον Τύπον τὰς περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα δηλώσεις καὶ ἀπόψεις τοῦ Προκαθημένου τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλ' ὁ συνταυτισμὸς τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν αἰρετικῶν εἶναι ἀντικανονικὸς καὶ ἐπιβλαβέστατος διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Διατὶ εἶναι ἀντικανονικὸς

Εἶναι ἀντικανονικὸς διότι ἀντιβαίνει εἰς τὴν περὶ τοῦ Πάσχα ἀπόφασιν τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅτι

νες, ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ συνελθόντες, ἐπέτυχον τὴν συμφωνίαν πάντων τῶν Ὁρθοδόξων εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς μεγίστης τῶν ἑορτῶν ἑορτῆς. Καθώρισαν δὲ τὸν κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἑορτασμὸν αὐτῆς, διότι προϋπῆρχεν ὁ 7ος Ἀποστολικὸς Κανὼν, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπαγορεύεται ρητῶς ὁ μετὰ τῶν Ἰουδαίων συνεορτασμός τοῦ Πάσχα, καὶ οὕτως, ἐπὶ 1600 ἔτη οὐδέποτε ἑωρτάσθη τὸ Πάσχα πρὸ ἢ μετὰ τοῦ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων. Πάντα ταῦτα ἐν «μύρᾳ καρδίας» θέσαντες οἱ παπικοὶ, τολμηρότεροι τῶν ἡμετέρων νεωτεριστῶν, ἐκαινοτομήσαν καὶ εἰς τὸν Πασχαλινὸν κανόνα, καὶ οὕτω πολλάκις καὶ πρὸ τοῦ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων καὶ μετ' αὐτῶν ἑορτάζουν τὸ Πάσχα των. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀντίθετον οὐχὶ μόνον πρὸς τὸ ἀνωτέρω, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἥτις καθορίζει ἀκριβῶς τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων, μετὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἑορτάζηται, κατὰ τοὺς Πατέρας, τὸ «ἡμέτερον Πάσχα». Διότι τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων ἦτο τόπος καὶ σκιὰ τοῦ «ἡμετέρου» τοιοῦτον. Πρέπει κατὰ ταῦτα, νὰ προηγῶνται τὰ τῆς «σκιάς» καὶ ἔπονται «τὰ τῆς Χάριτος».

Οἱ αἰρετικοὶ τῆς Δύσεως, Παπικοὶ καὶ Προτεστάνται, κατήργησαν τὴν ὑπάρχουσαν ἐν τῷ ἑορτασμῷ τοῦ Πάσχα συμφωνίαν διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως των. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἐνανέλθουν αὐτοί, ὥς εἶναι λογικὸν καὶ δίκαιον, εἰς τὴν προϋπάρχουσαν σωτήριον συμφωνίαν, συμφέρει εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους νὰ ἀκολουθήσωμεν αὐτοὺς εἰς τὴν παρανομίαν των, διὰ νὰ συνεορτάζωμεν τὸ Πάσχα μετ' αὐτῶν; Εἶναι ἐπιβλαβέστατος ὁ τοιοῦτος παράνομος μετ' αὐτῶν συναφορτασμός δι' ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους, ὅχι μόνον διότι θὰ ἐπισύρωμεν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἡμῶν τὰς ἀράς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων, καταπατοῦντες τὰς θεοπνεύστους ἀποφάσεις των, ἀλλὰ καὶ διότι θὰ διανοιχθῇ διάπλατα ἡ θύρα εἰς τοὺς προβατοσχήμους λύκους διὰ νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν μάνδραν τῶν λογικῶν προβάτων τῆς Ποίμνης τοῦ Χριστοῦ ἐλευθέρως. Διότι ἡ διαφορὰ εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῶν ἑορτῶν, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ ἐδημιούργησαν εἶναι σωτήριος διὰ τοὺς ἀπλοὺς Ὁρθοδόξους, τοὺς μὴ γνωρίζοντας τὰς μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν αἰρετικῶν ὑφισταμένας δογματικὰς διαφορὰς διότι ἐκ τῆς διαφορᾶς ταύτης ἀντιλαμβάνονται ὅτι εἶναι ἕνοι πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν οἱ τοιοῦτοι. Ἄλλως τε, αἱ οἰαδιῆποτε ἑξωτερικαὶ ἀλλαγαί, καὶ ἐπιτρέπται ἀκόμη εἶναι, εἰς οὐδὲν συντελοῦν διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας ἡμῶν. Διὰ τοῦτο μετὰ πεποιθήσεως δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι, οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολούμενοι, ἔστω καὶ μεγαλόσχρημοι, «...ἐξ ἐτραπῆσαν εἰς ματαιολογίαν, θέλοντες εἶναι νομοδιδάσκαλοι, μὴ νοοῦντες μήτε ἀλέγους, μήτε περὶ τίνων διαβε-



ΠΕΝΘΗ

Τὸ πρῶτον Σάββατον τῶν ἁγίων Νηστειῶν, ὅτε ἐσπτάζομεν τὴν μνήμην τῶν ἁγίων Μεγαλομαρτύρων Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου ἐκοιμήθη ἡ Προηγούμενη τοῦ ὁμωνύμου Ἱεροῦ Παρθενῶνος ἐν Πάρῳ Συγκλητική Ἐγγλέζου, πλήρης ἡμερῶν.

Ἡ αἰδὶμος διετέλεσε ἐπὶ 50ετίαν καὶ πλέον ἡγουμένη τοῦ Ἱεροῦ Σεμινεῖου, διακρινομένη ἐπ' ἀρετῇ καὶ ζήλῳ ὑπὲρ τῆς Πατρῴας Ὁρθοδοξίας.

Κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς πνευματικῆς Αὐτῆς ἐπιστάσις δὲν ἐξῆλθε τῆς περιοχῆς τοῦ Ἱεροῦ Παρθενῶνος, εἰμὴ ἀπαξ, κατόπιν ἐντολῆς, ἵνα ἀναλάβῃ Μοναχὴν ἐν τῇ ἐν Ἀττικῇ Μετοχίῳ αὐτοῦ.

Ὑπῆρξεν αὐστηρά εἰς τὰ καθήκοντα ἑαυτῆς, εἰς δὲ τὴν ἀδελφότητα πλήρης μητρικῆς στοργῆς. Ὑπέμεινε τοὺς πειρασμοὺς ἐκάστης ψυχῆς μετὰ πολλὴν ἀνοχήν καὶ μακροθυμίαν. Ἦτο πέλαγος πραότητος καὶ πένθους χαρικοῦ.

Ἐθυσίαζε μετὰ βάθος ταπεινώσεως τὸν ἴδιον ἐγωϊσμόν καὶ φιλοτιμίαν, θερμὸν ἔχουσα τὸν ἔρωτα πρὸς τὸν Νομφίον Χριστὸν ἀπὸ τῆς παιδικῆς Αὐτῆς ἡλικίας. Θερμὴ εἰς τὴν προσευχὴν, τὴν αὐτομελέτην καὶ μελέτην τῶν Πατερικῶν κειμένων. Ἐντεῦθεν ἡ καθαρότης τοῦ βίου Αὐτῆς ἀπὸ τῆς νεαρᾶς ἐτι ἡλικίας. Πολλὴν δὲ εἶχε τὴν εὐλάβειαν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ τὸ δάκρυον τῆς κατατενυγμένης ψυχῆς ὑπῆρξε ἡ καθημερινὴ ἀσχολία τῆς. Ἐλάτρευσε τὸν Κύριον ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ καρδίας καὶ τοὺς ἁγίους Θεοδώρους ὑπηρέτησε μετὰ τελείαν τὴν αὐταπάρνησιν. Καὶ οἱ ἅγιοι ἀντήμειψαν πλουσίως τὴν διακονίαν τῆς. Τὴν πρῶταν, ἀπομείλαβε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, τὸ ἀπόγευμα ἔλεγε: «Θὰ με παραλάβουν οἱ Καβαλλάρηδες». Καὶ οὕτως ἐγινε ἐκδημῆσας πρὸς Κύριον, τὸ δὲ πρόσωπον Αὐτῆς ἔλαμψεν ἐξαισίως. Ἡ ἐκδημία Αὐτῆς ἀφήνει κενὸν δυσαναπλήρωτον. Αἰωνία Αὐτῆς ἡ μνήμη.

6 α ι ο ὡ ν τ α ι». (Α' τεμ. α' 7).

Κατὰ τ' ἀνωτέρω δὲν ἔχουν θέσιν τὰ περὶ τοῦ ἐροτασμοῦ τοῦ Πάσχα δημοσιευθέντα εἰς τὸν ἡμερήσιον Τύπον, περὶ τῶν προσπαθειῶν αἰτίνες ἐγένοντο ὑπὸ Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν ὁμοδόξων τότε Πατέρων, πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διὰ τὴν ἐπίτευξιν συμφωνίας διὰ τὸν ταυτόχρονον ἐροτασμόν τοῦ Πάσχα, διότι αὕτη ἐπετεύχθη μετὰ ταῦτα διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἀγίας ταύτης Συνόδου, τὴν ὁποίαν καταπατήσαντες μετὰ πάροδον 1200 ἐτῶν οἱ Παπικοί, ἐδημούργησαν τὴν ἀνεμαλίαν, ἐπὶ ἀνυπολογίστῳ μὲν ζημίᾳ αὐτῶν, ἐπὶ μεγίστῃ δὲ ὠφελείᾳ ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων, διὰ τοὺς προαναφερθέντας λόγους.

Νεκρολογία

Τὴν 2.3.69 (π. ἡμ.) μετέστη πρὸς Κύριον, πλήρης ἡμερῶν, ἡ παλαίμαχος ἀγωνίστρια Ἀγγελικὴ Ν. Καλαμάκη, μήτηρ τοῦ Ζηλωτοῦ ἀδελφοῦ κ. Παναγ. Καλαμάκη. Ἡ μεταστάσα ἠνάλωσε τὴν ζωὴν τῆς εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν πολλῶν ἱερέων, τοὺς ὁποίους ἐφιλοξένει εἰς τὴν ἐν Πειραιεὶ οἰκίαν τῆς, πρὸ παντὸς δὲ ἐπὶ τοῦ σκληροῦ ἐπὶ Σπυριδωνος διαωγμοῦ. Ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τῶν δικαίων εἰς τὸ Μπογιατί Ἀττικῆς, ἔνθα καὶ ἐτάφη.

Εἴη αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῆς, πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν νεωτέρων.

Τηλεγράφημα

Ἐξοχώτατον

Πρόεδρον τῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον

Ἀπας ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἐλλάδος ἀπευθύνει δι' ἐμοῦ πρὸς τὸν ἄξιον ἡγέτην καὶ σωτήρα τῆς πατρίδος ἡμῶν τὰς πλέον θερμὰς καὶ εὐλικρινεῖς εὐχὰς ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἐορτῇ.

δ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀδριανούπολης

Πανηγυρεῖς

Τὴν 23 Ἀπριλίου ἡμέραν Τρίτην ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγ. Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου πανηγυρίζουν δι' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας οἱ ὁμώνυμοι 1) Ἱ. Ναοὶ. 2) Ν. Λισιῶν 3) Ν. Κηφισίας 4) Ταμπουρίων καὶ 5) Τρισυπόστατος Ἱ. Ναὸς Ἐξαγγελιστρίας Καραβά.

Τὴν 25 Ἀπριλίου ἡμέραν Πέμπτην ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποστόλου Μάρκου πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας τὸ ὁμώνυμον Ἱ. Ήσυχαστήριον παρὰ τὸ Μαράσπουλον.

Ἀρχαιρεσίαι

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τὴν 3 Μαΐου 1969 τοῦ Ἐθνικοῦ Θρησκευτικοῦ Σωματείου Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Νέστορος ἐξελέγησαν οἱ ἀκόλουθοι:

Πρόεδρος Ἀνδρέας Χρ. Ζακουνίδης

Ἀντιπρόεδρος Μόσχος Νικ. Τομπάζιώτης

Ταμίας Βασίλειος Πέτρ. Διαμαντῆς

Μέλη Θεόδωρος Σάββα Ἀρχοντόπουλος

Ἀχιλλεὺς Μιχ. Ἀλεξανδρῆς, Γεώργιος Παντελ.

Ταφιᾶδης, Ζαχαρίας Λαζ. Μακρίδης, Χρήστος Γεώρ.

Ἡλιάδης,

Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ

Δημήτριος Κων. Μαυραγάνης, Ἰωάννης

Παύλ. Γιαρμής.